

Liborovi, kterej se pořád ptal: „Už tam budu?“ ,
se slibem: „Příště, kámo!“

TEREZA BĚLINOVÁ

VŠECHNY
NEŘESTI NEJSOU
STEJNĚ

Všechny neřesti nejsou stejné

Pan Nakladatel, 2016

© Tereza Bělinová 2016

978-80-87947-09-8

Jedna pohlavní buňka

Normální děti nosí čáp nebo vrána. Já byla tak velké mimino, že by mě rodičům musel dotáhnout minimálně pták Noh, a to by se ještě dost nadřel. Matčin gynekolog se v jednu chvíli dokonce lekl, že špatně vypočítal termín porodu a že lezu ven už rovnou se školní brašnou na zádech, ale šlo jen o mou nezvykle velkou a hranatou hlavu. Člověk by čekal, že onen zkušený porodník s bohatou praxí viděl už dětské hlavičky všech tvarů a velikostí. Já jsem však přece stihla již řadu let přesluhujícího lékaře ještě pár měsíců před jeho slavnostním odchodem do důchodu překvapit.

V momentě, kdy jsem rodičům poprvé nesměle položila otázku, odkud a jak jsem se vlastně na tomhle

světě vzala, odbyli mě sdělením, že mě přinesl Mikuláš. Když jsem se jich začala ptát častěji, byli už nuceni přistoupit k odbornějšímu výkladu. Vyhýbavé odpovědi mi totiž postupně přestaly stačit. Nebylo mi jasné, kde ke mně jako přišel ten Mikuláš a tak dále a tak dále.

Protože na mě naši nechtěli šít žádnou habad'úru, vzali to pěkně od počátku. Nikoli od Adama a Evy, ale od vajíčka a od spermie. Na to, abych si nějak konkrétně představila podobu spermie, jsem tehdy přece jen byla moc malá. Vajíčka jsem ale znala dobře. Hlavně ta míchaná, s cibulkou a se šnytlíkem.

Takže jsem se hned koncem toho roku Mikuláše, který nás navštívil spolu s prvními mrazy a čekal ode mě spíš básničku nebo písničku, zvědavě zeptala, jestli má v pytlí spermie. Mikuláš na chvíli zaváhal, nervózně stočil pohled k pasu místo k záplatovanému vaku plnému sladkostí, co se mu pohupoval na rameni a který jsem měla pochopitelně na mysli, a pak už mi s poměrně sebejistým výrazem odpověděl, že natuty jo. Přinesla jsem mu z lednice dvě vajíčka a požádala

ho, zda by byl tak moc hodný a udělal mi dítě. Máma se smála tak, až se trochu počůrala. Byla podruhé těhotná a čůrání na sebe v jejím stavu nenechalo nikdy dlouho čekat. Otci se podařilo zachovat vážnou tvář, nejspíš byl zvědavý na Mikulášovu reakci. Ten už zase vypadal zmateně. Nakonec to zahrál do autu a pokusil se mě odbýt čokoládou. Čokoládu nikdy neodmítám, a to ani dneska, takže mu to vyšlo.

Stále jsem však neobjasnila, proč mi naši v dětství nakukali zrovna to, že mě přinesl Mikuláš, a proč do toho zamotali ta vajíčka a spermie, pomineme-li snahu o poctivý výklad problematiky.

Mnohaleté úsilí mých rodičů o početí potomka se míjelo účinkem až do začátku prosince jednoho roku raných osmdesátek, kdy se máma konečně uvolnila, vykašlala se na doporučené měření teploty, počítání plodných a neplodných dní, opila se se svou dobrou přítelkyní a vyspala se s Mikulášem. Směšnou masku s vatovými vousy měl tehdy na sobě matčin ještě opilejší manžel, jemuž několik týdnů poté podávali známí ruku

se slovy: „Konečně budeš táta? Tak to blahopřejeme!“

Jenže tatíčka Mikuláše toho večera neokouzila pouze andělská tvář mé matky. O pár hodin později podlehl i d'ábelskému úsměvu její kamarádky.

Přibližně po devíti měsících obě ženy porodily. A obě holčičku. Tou dobou již bývalé kamarádky tak měly znovu důvod ke společné oslavě. Matka zprvu jakýkoli kontakt se sokyní tvrdošijně odmítala. Jelikož ale „svatý“ Mikuláš k tomu všemu nebyl jediný, komu toho povedeného zimního večera podlehla její přítelkyně, a protože hranatou hlavu měl u nás ve městě jen můj otec a já, máma si nakonec řekla „vem to čert“ a zase k nám svou po devět měsíců nenáviděnou kamarádku začala zvat na sedánky.

Kromě tvaru hlavy a okolností otcova přiznání se k našemu zplození spočíval rozdíl mezi mnou a mou skorosestrou počatou téže noci ještě v jedné věci. Zatímco nad krásou Martičky se všichni rozplývali už ode dne jejího narození (kterýžto přišel skoro o tři týdny dřív, než jsem se konečně z donucení rozhoupala já),

mě rodiče před kočárkočumily raději dlouho schovávali. Zapírání nehezkého potomka jim vydrželo téměř dva roky. Do doby, než mou hranatou hlavu porostly první krátké vlásky. Byly však tak jemňoučké a světlé... Naším bylo definitivně jasné, že vlasy takového charakteru rozhodně nic neskryjí. Proto moudře usoudili, že chtějí-li se mnou vůbec kdy vyjít ven mezi lidi, nebo konečně poslat příbuzným alespoň dceřinu fotografii, budou muset onu nepatrnou vadu na mé kráse řešit jinak.

Rozhodně nepatřili k těm, co své dítě považují za nejroztomilejší na světě, i kdyby mělo na krku hlav několik. Nechtěli možná mé nedostatky přiznat hned celému světu, sami sobě však v tomto směru nic nenalhávali. A tak mi nechali ušít speciální hranaté čepice na léto a uplést speciální teplé a pochopitelně hranaté kulichy na zimu. Uháčkovat jednu rozkošnou hranatou čepičku na doma, kdyby se u nás nečekaně objevila návštěva, a jeden apartní hranatý klobouček na lepší příležitosti.

Mé mikulášské sestře a mně naštěstí bylo přes všechno počáteční napětí umožněno trávit dětství společně.

Ponejvíce u našich. Ona se svými dlouhými, černými, kudrnatými a nepředstavitelně hustými vlasy a já se svou čepicí se čtyřmi rádoby nenápadnými rohy, které jsem jako batole říkala pičice. Marta se svou láskou k „otci“, já se svou nenávisť k němu.

Mikulášská sestra (vlastní sestry ani bratra jsem se, i přes matčino pozdější druhé těhotenství, bohužel nikdy nedočkala, takže pro mě právě Marta byla a vždycky bude sestrou jedinou) zbožňovala mého otce bezvýhradnou psí láskou. Ba ne; ani psi, kterých jsme za dobu mého dětství živilí doma celou smečku, neleželi otci v klíně tak oddaně jako Marta. Zřejmě to bylo do jisté míry způsobeno faktem, že žádného jiného otce neměla. Nikdo z dalších aktérů té noci se k jejímu zplnění nepřihlásil a sama Martina matka mohla jen stěžít, čím spermie byla tenkrát nejrychlejší. Mikuláše tedy měla sestra možnost z otcovství alespoň tajně podezírat, což jí asi stačilo. Nebo tu lásku k němu prostě jen zdědila po své matce, budeme-li ochotni připustit, že láska k muži může být nějakou formou dědičná. Má

sestra a její matka nikdy nepřestaly mého otce milovat. Já a moje matka jsme naopak nikdy nezačaly.

Já jsem si rodinu vybrat nemohla. Mě přinesl Mikuláš a na nic se mě neptal. Proč se ale má matka rozhodla žít zrovna s tímto člověkem a proč se dokonce rozhodla mít s ním děti, neví ani ten čert. Možná to ví Bůh. Nebo spíš jen ona sama. Každopádně se zatím neodhodlala mi to svěřit.

Stejně intenzivně jako sestra milovala mého otce, on nesnášel ji. Kdykoli se zjevila ve dveřích, kdykoli mu věnovala úsměv nebo přímý pohled, on přimhouřil křečovitě víčka kousaje si vnitřek tváře; jako by si přiskřípnul rozkrok do poklopce a potlačoval vzlyk. Marně se celé roky snažil Martinu matku přesvědčit, aby k nám svou dceru nevozila.

Nebylo však odpoledne, kdy by před naším domem nezastavilo auto a z něj nevystoupilo krásné dítě s černými vlasy a batohem na zádech. Škodovka tam chvíli postávala a pak pomalu odjela. A nebylo dne, kdy by má matka nešla té holčičce otevřít. Dodneška jsem pře-

svědčená, že to dělala čistě pro potěšení z faktu, že tím mého otce přiváděla k tiché, ale zjevné zuřivosti.

Chceme-li pak řetězec naší rodinné lásky popsat celý, dlužno dodat nejdůležitější: koho jsem milovala já a kdo miloval mne. Zdánlivě jsem na tom byla nej-
líp. Vytoužené, oběma rodiči zbožňované dítě. Jenže já jsem ze všech nejvíc na světě milovala právě sestru, která vlastně mou sestrou nebyla.

Z nás dvou vždy Marta platila za tu krásnější, já za chytřejší. Martina nesporná výhoda však spočívala v tom, že krása je na rozdíl od inteligence patrná na první pohled. Říkali mi, že jsem chytrá jako otec, a vů-
bec jsem mu byla fyzicky a naneštěstí i povahově velmi podobná. Osobně to považuji za jeden z nejpodstat-
nějších faktorů způsobivších, že sestra také milovala mě. Rozhodně ne tolik jako „svého“ tatínka, ale hned po něm jsem v pomyslné frontě na Martinu lásku při-
cházela na řadu já. Jednou se mi sestra svěřila, že do-
konce i mou matku má raději než svou. Martinu matku tak vlastně neměl moc rád nikdo. Neměl ji rád můj otec,

i když s ní údajně jednou, ale já vím, že víckrát, souložil. Neměla ji ráda má matka, i když šlo o její nejlepší kamarádku, ale já vím, že to nebyla tak úplně pravda. Neměla ji dost ráda ani vlastní dcera, i když z biologického hlediska měla být její jedinou žijící příbuznou. Ale já vím, že Marta na rozdíl ode mne měla neznámo kde ještě jednu skutečnou sestru. A neměla jsem ji ráda já, i když ona si mě prý celkem oblíbila, ale já vím, že je to lež jako věž a že mě z duše nenáviděla. Byla jsem totiž legitimním potomkem jejího vysněného prince. Zatímco Marta, má skorosestra, jím být pouze MOHLA. Něco se pokazilo. Spermie jiného muže dorazila do cíle dřív.

Pro mého otce jsem středobod vesmíru představovala já. Vlastně se jím cítil být on sám, tím pádem jím v jeho očích musela být i jeho věrná kopie. Jenže vedle mě se permanentně pohybovalo něco mnohem krásnějšího. Ne tak bystrého, ale každý to měl rád. Já jsem měla hranatou hlavu, na tvářích pihy a neustále vyražené zuby, odřené čelo nebo zlomený nos od toho, jak jsem co chvíli někde upadla. Milovala jsem rozhovory do-

spělých, takže když se doma konal večírek, seděla jsem na barové židličce, poslouchala rodiče a jejich přátele, jak se baví o práci a o sexu, nezvladatelných dětech a nevěrných manželích, o jídle a o sexu, o bývalých partnerkách, o penězích, o sexu a o jídle... Tvářila jsem se nadmíru zaujatě a hlavně... Byla jsem vidět! Otcí to tak neustále připomínalo jeho vlastní nedokonalost, kterou si jen nerad připouštěl a která byla v kontrastu s Martou o to markantnější. Nikdo by ale nepochopil, proč od sebe s odporem odhání to nádherné a milé dítě, jež mu tak oddaně sedá na klín, takže spolu ti dva nakonec setrvali v téměř ustavičném objetí. Sice otcem doslova protrpěným, tak jako tak to ale byl fyzický kontakt, který ne a ne proběhnout mezi jím a mnou. Já jsem se otcovým dotekům úspěšně vyhýbala od doby, kam až má paměť sahá, a nejspíš i od dob dřívějších. Všichni to považovali za symptom žárlivosti a logicky očekávali, že se se sestrou budeme nenávidět. Já ale milovala Martu a ona mě. Tím spíš, že jsem jí, co se vztahu s otcem týče, nelezla do zelí. Jestli z nás dvou

někdo žártil, pak čas od času Marta na to, jak jí otec dával najevo, že já jsem pro něj všechno a ona nic, ale obě jsme věděly, že mým přičiněním to není.

Dva týdny čekání

Sekce: *Pes, různá*

Kdo daruje ovdovělé, sociálně slabé a ochrnuté důchodkyni na invalidním vozíku devítitýdenní čistokrevné štěňátko čivavy, s průkazem původu a po výstavních předcích? Pro nevidomého desetiletého vnoučka, kterého, coby sirotka, sama vychovává... Chybí nám doma věrný přítel, jenž by nám dělal milou společnost v těžkých chvílích. Děkuji všem hodným lidem. Marie Malá, Nymburk, tel.: 606 112 315

Sekce: *Brigáda, přivýdělek*

Chcete si přivýdělat? Nově vzniklé nakladatelství hledá mladé začínající autory všech žánrů. Tel.:

606 132 011

Sekce: Láska, sex a něžnosti

Můžu líbat svou dívku bez ochrany? Jakub, 12 let

Sekce: Seznámení

Hledám hodnou chitrou a heskou dívku nebo ženu od 18 do 50 let která by semnou chtěla chodit na procházky přírodou a měla ráda sport a byla společenská. Sem nekuřák občas piju pivo a ráť cvičim. Na sms stoprocentně odpovím všem. Značka: společně životem chci stebou jít najdu tě? Pavel

Sekce: Prodám

Prodám troubu. Nepečě. Možno jako dekorace.

Četla jsem už spousty inzerátů v řadě novin a časopisů a postupně jsem se rozhodla nepořídít si domů nekuřáka Pavla, co ráť cvičí, ani troubu jako dekoraci, nejen proto, že v druhém případě šlo nejspíš o žert.

Konkrétně vtip s troubou (samozřejmě v rodě mužském), co nepeče, znám i v legračnější podobě.

Důvodem mého rozhodnutí nebyla ani obava, že bych si pro pivaře Pavla připadala málo chitrá nebo málo společencká. Sice mě trochu lákalo vyzkoušet pravdivost jeho slibu, že odpoví úplně všem, což asi znamená i těm hloupějším a ošklivějším, ale nakonec jsem si jako dekoraci pořídila pár nových obrazů a pro společnou cestu životem zvolila kuřáka Vojtu, který vůbec nepije pivo, necvičí a je silný alergik, takže mě nutí procházet se přírodou.

Přestože mám poměrně rozvinuté sociální citění, nikdy jsem žádným postiženým lidem nedarovala psiho šampiona, aby jim dělal veselou společnost a jen tak mimochodem vyhrával hodnotné ceny, když zmínění chudáci zrovna na své slepé oči uvidí a jako rybičky dočasně vyskočí z invalidních vozíků za účelem účasti na nějaké té mezinárodní výstavě psů. Nebo aby na svém čtyřnohém příteli mohli obdarovaní „mrzáci“ odchovat řadu početných vrhů předražených štěňátek.

Asi jsem zrůda.

Zato inzerát dvanáctiletého Jakuba mě svého času upřímně zaujal. Minimálně mě přiměl zamyslet se nad tím, jakým způsobem se chtěl ten zodpovědný chlapec chránit. Měl na mysli prezervativ, který by si v době líbání nasadil na penis? Nebo si chtěl vzhledem k činnosti, na niž se tázal, nasadit kondom na jazyk? Či snad rovnou na hlavu? A co když mínil ochranu rodičovskou? Že by si jako k líbání přizval maminku s tatínkem a ti by na něj při tom dávali pozor... Jenže před čím že to Kuba plánoval sebe, svou dívku nebo kohokoli dalšího ochránit? Před početím? Pohlavně přenosnými chorobami? Před bubáky a strašidly...? Na rozdíl od případu ochrnuté důchodkyně ve mně ale tento text skutečně vyvolal touhu pomoci bližnímu. Nebýt paní psychologky, jež se úkolu poctivě ujala a Jakobovi prostřednictvím daného časopisu ochotně odpověděla, udělala bych to možná sama. Jenže datum uveřejnění Jakubova dotazu se týkalo ještě let, v nichž mobility neměli běžně ani dospělí, natož děti a puberťáci, takže kontaktovat toho

bezradného klučinu by bylo dosti komplikované.

Doposud jsem tedy zareagovala jen na jeden inzerát. Ten o mladých autorech, které hledá nově vzniklé nakladatelství. Poslala jsem tam krátkou ukázkou své práce a čekala, co se bude dít.

Prvních deset minut se nedělo nic. Jen jsem si postupně uvědomovala, že můj e-mail je už ve schránce adresáta a zpět to rozhodně vzít nepůjde, takže se mi pomalu přestávaly třást ruce. V dalších dnech se rovněž nedělo nic zvláštního kromě toho, že jsem jednou odpoledne dostala zničehonic chuť na červené víno, které přímo nesnáším. Nic zvláštního se nedělo dlouhé dva týdny, takže jsem jednoduše čekat přestala.

Třetí týden jsem upekla Martě fantastickou bábovku a u toho vypila celou lahev červeného. Napadlo mě, jestli nejsem těhotná, když si najednou pochutnávám na něčem, co jsem předtím nesnášela. Spolkla jsem poslední doušek vína a šla se vyčůrat na jeden z těhotenských testů, které se válely v koupelně. Těhotná jsem nebyla, takže jsem si otevřela druhou lahev a začala psát

o tom, jak jsem si koupila dům. Bylo to nějak takhle:

Hned při první návštěvě s doprovodem realitního makléře jsem se do dispozic té barabizny zamilovala. Už cestou z prohlídky jsem naprosto přesně věděla, co a jak kde upravím, předělám a vybuduju, abych stvořila dokonalé místo k budoucímu životu. Jenže to jsem si ještě myslela, že rekonstrukce nemovitosti je něco jako vypravit se na večírek. Že jenom myjete, barvíte, natíráte, malujete, dekorujete, dozdobíte vhodnými textilními doplňky a je hotovo. Stejně ale jako kvalitní péče o celkový vzhled člověka stojí nemalé peníze, tak i úprava bytových prostor se ukázala nákladnější, než jsem si zprvu dovedla představit.

Coby jediné vnouče matčiných rodičů jsem se však naštěstí setkala se značnou podporou z této strany, myšleno podporou finanční. Nejdřív staroušci řekli sbohem chatě, protože k čemu by jim byla chata, když odpočívat mohou ve stínu stromů mé rozlehlé zahrady... Potom se na řadu dostal byt. Na co byt, když dožít mohou v samostatném křídle mojí vily?! A do třetice přišli s tím,

že orgány už od nich vzhledem k věku nejspíš nikdo výhodně nekoupí, proto jako poslední možnost zpeněžení čehokoli vlastního volí prodej rodinné hrobky.

O posmrtnou tematiku jsem se vzhledem k věku svému, nebo možná vzhledem k nevyléčitelné nepraktičnosti, dříve nijak nezajímala. Naopak jsem k podobným záležitostem, jako jsou hroby, pohřby a podobně, vždycky měla vyloženě odpor. Na rozdíl od jednoho z mnoha otcových bratří. Devětašedesát let byl strýc téměř mrtev, aby pak až navěky žil. Narodil se s lehkým zdravotním hendikepem, na němž se stal postupně zvláštním způsobem závislým. Zatímco jiní lidé žijí pro sebe, pro druhé, pro svou práci nebo koníčky, on žil pouze pro nemoc. Vzpomínám si, jak to s ním jednou začalo vypadat hodně špatně a všichni už ho málem odepsali, jelikož se zdálo, že se nejspíš uzdraví. Když byl tenkrát na pokraji normálního fungování, unikl jen o vlásek žití a vlastní houževnatostí se v boji se zdravím opět vrátil do původní choroby, již se mu úspěšně dařilo prohlubovat až k cíli nejvytouženějšímu. Strýček

byl na slavnostní okamžik samozřejmě řádně nachystán a celoživotní příprava se vyplatila. Za domem měl již od puberty zkušební hrob (jámu, co sám vyhloubil), kam čas od času uléhal, aby přesně věděl, jaké to tam bude. Elektřinu si nechal odpojit, aby byl zvyklý na tmu a chlad, až přijde doba tmy a chladu. Svíčky byl ochoten akceptovat jako jediný zdroj světla v nočních hodinách. Sousedi ho považovali za nadšeného zahrádkáře, jímž také skutečně byl. Květinová výzdoba představuje podstatnou součást důstojné atmosféry místa věčného odpočinku.

Na strýčkově počínání koneckonců není nic moc zajímavého; lidí s podobnou diagnózou jsou na světě spousty. U mě to však bylo jiné. Hřbitovy jsem odmítala navštěvovat od chvíle, kdy jsem zjistila, k čemu slouží. A to i pod rodiči zprvu často užívanou záminkou krmení veverek, kterých tam pobíhaly desítky a které tam jiné děti včetně Marty chodily nadšeně honit a sem tam i hladit, jak byly ty chlupaté potvory ochočené. Od té doby mám veверky spojené právě s hřbitovy, potažmo

se smrtí. Někdo považuje za znamení či symbol smrti černou kočku, havrana a kdovíco ještě, já veverka. Nemůže být náhoda, že na strýcově zahradě, byt' má k lesu hodně daleko, se usídlila hned celá veverčí rodinka.

Dům, který jsem díky prarodičům opravdu získala, hravě spolykal veškeré peníze. I ty za hrobku, již babička oplakala víc než chatu a byt. Obojího už si s dědou užili dost a dost, kdežto pohodlná hrobka na ně teprve čekala. Kdyby tehdy věděli, jak brzy ji bude děda potřebovat, nejspíš by ji neprodali.

Co se mých ostatních příjmů týče, nebylo to valné. Nikdy dřív jsem nechápala rodiče svých přátel, kteří potomky nutili rok co rok trávit léto na brigádách, pracovat v rodinných podnicích nebo ztrácet čas jinými nemnoho výdělečnými aktivitami. Tvrdili, že se děti musí naučit znát cenu peněz. Kecy! Já jsem na brigády nechodila a cenu peněz jsem znala dokonale. Jak dochází k postupnému zdražování, jsem sledovala na ceně za krabičku cigaret, a že mi dva nebo tři tisíce

nebudou na nákupy s kamarádkou stačit ani náhodou, jsem věděla bezpečně. Levné boty od drahých jsem poznala na první pohled, tak co víc člověk potřebuje o penězích vědět?! Snad jen, který přítel vás založí, když vám zrovna dojdou. Nebyla jsem připravená na myšlenku, že bych měla pracovat, natož na tu skutečnost. Teď jsem prachy potřebovala. Nutně.

Odjakživa jsem k otcově zlosti ze všeho nejraději ležela na gauči, nechala se od někoho drbat na zádech a přemýšlela o smyslu bytí, vzniku světa nebo významu velikosti pánského přirození. Abych se příliš nevyčerpala, prokládala jsem myšlení pauzou na pizzu, dorty, hranolky a čokoládu... Když se střídá slaný a sladký, mohl by člověk jíst téměř nepřetržitě. Já teda jo! Dlouho bych se byla nadšeně věnovala těmto zálibám, aniž bych pociťovala sebemenší potřebu podílet se na zvyšování rodinného rozpočtu, nebýt okolností, jež mi to jednoho dne překazily. Sotva jsem stihla zdárně dostudovat a na gauči i mimo něj nasbírat rozličné zkušenosti, přišel čas za poněkud bizarních okolností

udělat tatínkovi pápá. Definitivně. S čímž souvisely dvě zcela zásadní životní změny. Překvapily mě nenachystanou a bezbrannou.

První byla tak pozitivní, že jsem skoro nevěděla, jak s jejími důsledky naložit. Už nikdy jsem otce nemusela vidět, přičemž pořízení MÉHO vlastního domu bylo pouhým bonusem.

Druhá byla tak negativní, že jsem rovněž nevěděla, jak s jejími důsledky naložit. Musela jsem se konečně naučit postarat se sama o sebe. Peníze po otci rychle docházely a sponzorské dary z kont mých blízkých včetně konta Vojtova se ukázaly jako limitované.

Chtě nechtě jsem se musela začít poohlížet po práci. Vždycky jsem doufala, že si budu vydělávat právě ležením na gauči, přemýšlením o „náročných“ tématech a pojidáním ohromného množství dobrot, když jsem najednou zjistila, že to asi nepůjde. Že žádné takové zaměstnání není, že nemám na nový gauč, a dokonce ani na blbou pizzu. Takže jsem si lehla k počítači, otevřela předposlední z nasyslených bonboniér a internetové

stránky s nabídkami práce. Jako klíčová jsem zadala slova související s mými oblíbenými předměty a činnostmi (ráda jím, odpočívám, miluju plyšová zvířátka...). Zkusila jsem tedy: sladký, postel, hračky a podobně. Což mě utvrdilo v předpokladu, že nechci-li pracovat v pornoprůmyslu (na okamžik jsem o tom každopádně zvažovala), musím volit úplně jiná slova.

Flexibilita, loajalita, řidičák a hlavně praxe byla ta správná slova. Jenže jediné, co se mě skutečně týkalo, byl řidičák. Loajální bych snad být dokázala, záleželo by na tom ke komu. Příliš flexibilní jsem si ale nepřipadala (hlavně po třetí dojedené pizze už se obvykle neohnu ani pro ovladač k televizi, když mi spadne z ká-nape). A praxi jsem neměla žádnou.

Dřív nebo později se vás lidé začnou vyptávat, co byste jednou v životě chtěli dělat. Já jsem vždycky odpovídala: „NIC!“ Bohužel to nebyla ona požadovaná a všemi očekávaná odpověď. Abyste se stali akceptovatelnou součástí společnosti, musíte toužit dělat alespoň něco, i kdyby to bylo třeba u dětí tolik oblíbené

vyvážení odpadků z popelnic. Možná že to mnozí cítí stejně jako já, jen se nikdo nechce přiznat. Pokrytci!

Postupně mě tedy začali podezírat z drogové závislosti, nejrůznějších duševních nemocí, satanismu a bůhvíčeho všeho ještě. Jako kdyby touha nebýt závislá na nějakém stálém zaměstnání a dělat nic = dělat COKOLI, CO ZROVNA CHCI, byl smrtelný hřích. Jsem zločinec, protože nechci pracovat!

Dychtila jsem po svobodě. Nezávislosti. Neomezených možnostech a dobrovolně vykonávaných činnostech. Příliš dlouho jsem však nebyla ekonomicky samostatná. A čím víc se toho po mně za otcova života chtělo, tím míň snahy jsem byla ochotná vyvíjet. Na truc.

Pravým opakem, nejpracovitějším člověkem, kterého jsem měla tu čest poznat, byl právě můj otec. Makat si přál zpravidla tehdy, když už bylo všechno hotovo. Že to jiní stačili udělat za něj, otce pokaždé strašně mrzelo. Nikdy vlastně z toho utrpení nevyšel, protože měl chudák takovou smůlu, že chodil pozdě permanentně.

To snad musí dát víc práce než práce!

Zřejmě půjde o rodinné zatížení. Další strýček, o něco málo živější otcův bratr než ten dříve zmiňovaný, dře dost podobným způsobem. Dvakrát třikrát za dopoledne obchází dům v montérkách. To aby byl viděn „v akci“. Pak pracuje v garáži, kde nemá nic než rádio a televizi, basu piv a časopisy pro dospělé pány. Autu je líp venku, neboť čerstvý vzduch je zdravý. Po obědě si strýc zdřímne, aby načerpal dostatek sil na odpolední garážovou šichtu. Doma si ho každý váží. Za všechno, co pro ně kdy udělal. V garáži i mimo ni. Strýček nezapomíná vést na to téma hodně dlouhé monology a hlasitá pochvala je mu, jako každému muži, tou největší odměnou.

Když o tom tak přemýšlím, ani už mi není jasné, proč jsem vlastně nechtěla pracovat. Zavřete mě do vinného sklepa s kufrem plným knížek a budu makat, až se ze mě bude kouřit. A pokud mám povalečské geny, musí to být po matce! Ta se kromě vlastního zaměstnání celé roky starala i o chod manželovy firmy. S poctivostí sobě

vlastní. Až do náhlého zániku společnosti však byl jedi-
ným a nevyšším šéfem otec. S veškerými rozhodovacími
právy.

Matka se starala také o dům. Třípatrový. Včetně nut-
ných oprav. Pečovala o zahradu, jejímž udržovaným
vzhledem se pak otec chlubil. V neposlední řadě stihla
řídít domácnost a posloužit manželovi. Vyčerpanému
prací natolik, že už neměl sílu uvařit si ani čaj. Podle
otce ale pořádně nepracovala nikdy. Ještě že tu byl!

Každopádně jsem zareagovala na ten inzerát. Pro-
tože přivydělat si psáním byl pro mě nejsnesitelnější
způsob práce.

Ted' budeme tři?

Většina dětí nejspíš někdy zažila ten pocit. Pocit hnu-su, když je chtěli objímat, nebo nedej bože líbat, cizí, ve vůbec nejhorším případě staří lidé. Podotýkám, že pro dítě jsou nechutně staří všichni nad třicet let. Na objímání a líbání cizích mrňat se specializují především ženy, a to HLAVNĚ ty „staré“. Naopak muži, nemají-li sklony k pedofilii, necítí obvykle potřebu objímat a líbat žádné děti, v některých případech bohužel ani ty vlastní.

Když mě chtěly cizí a v mých očích staré (nebo ještě hůř – SKUTEČNĚ staré) ženy líbat, brala jsem automaticky nohy na ramena. Jakmile se ke mně někdo takový sklonil, na nic jsem už nečekala a rozběhla se opačným

směrem.

Jednou jsem ve zběsilém úprku před smradlavou tetičkou ze třetího kolene na chodníku zakopla, nejméně po sté upadla, do krve si sedřela obličej a zlomila si již několikrát rozbitý a křivě srostlý nos. Mé zranění vypadalo tak odpudivě, a navíc po tak dlouhou dobu, že mě nejméně měsíc nikdo líbat nechtěl. Dokonce ani příbuzní ne. Tohle období svého dětství považuji za jedno z vůbec nejšťastnějších. Vzpomínám si, jak jsem tehdy intenzivně přemýšlela o způsobu, kterak si šikovně odřít i dlaně, abych se vyhnula chytání za ruku. Fyzický kontakt s kýmkoli, koho jsem neshledala vhodným já sama, pro mě byl nesnesitelný. Čímž se pro mne později stali nesnesitelnými také lidé mající tendenci se vás při rozhovoru bezděky dotýkat, plácát vás po stehně nebo po rameni, vrhat se vám při shledání kolem krku, nebo jen stát v dost těsné blízkosti.

V autobuse, metru či restauraci jsem si nikdy nesedla na místo, z něhož právě někdo vstal, protože povrch byl nebo mohl být ještě teplý od cizího pozadí. Ma-

del nákupních košíků a srsti domácích mazlíčků jsem se dobrovolně dotkla pouze v rukavicích; případně jsem si přes dlaň alespoň přetáhla konec rukávu. V hotelových pokojích jsem se sprchovala v žabkách a gratulace vyřizovala telefonicky. Když mi matka jako malé holce čítávala ležíc u mě v posteli před spaním pohádky, otočila jsem vždycky po jejím odchodu polštář na druhou stranu. Nebyla bych jinak schopná usnout. Hned ráno jsem pak polštář převlékla do čistého potahu. Jediný, koho jsem v posteli snesla a čí polštář jsem si naopak ráda půjčovala, byla sestra. Spávala u nás v sobotu, pokaždé na zemi v mém pokoji. Někdy jsem se na ni v noci ze své válendy dívala, jak nehnutě leží, a přála si, aby byla u mě. Do mojí postele se dostávala výjimečně, v rámci dětských a později dívčích her. Martin polštář se mnou ale spával všechny noci, kdy ona na podlaze ležet nemohla.

S kamarádkami to bylo horší. Jedna z nich mě kdysi na nějaké diskotéce, táhlo nám tuším na patnáct, požádala, abych jí dala půlku žvejky. Žvejky, co jsem už

čtvrt hodiny měla v puse. S podobným chováním jsem se u přátel setkala ještě mockrát, nicméně tehdy jsem v reakci na tu prosbu pozvracela schody, na kterých jsme stály. Možná to bylo i tou vodkou. Dneska už bych každopádně nezvracela, neboť mi život časem ukázal, čeho všeho jsou lidé schopni a co je doopravdy hodno zblití. Ničí žvejku (a to ani svojí sestry!) jsem ale stejně nikdy do úst nevzala. Zato jsem se naučila vlézt si sem tam do Vojtových pantoflí, nebo si dokonce v případě nouze vyčistit zuby jeho kartáčkem.

Jakmile to začalo být aktuální, naprosto nepochopitelným se logicky pro ty, kdož mě znali, stal fakt, že mi nevádí natolik intimní druh kontaktu, jakým je sex a aktivity s ním spojené. Nevadí. A to ani s osobami, které vidím poprvé v životě nebo je znám jen pár minut. Dokážou-li projít mými těžko specifikovatelnými kritérii, získat si mou momentální náklonnost, vzbudit zájem a vyvolat touhu... Takoví jedinci náhle směli, na rozdíl od mé matky, ležet na mém polštáři... Jak jí tohle vysvětlit, aniž bych jí ublížila?!

Možná by matku dokázal utěšit geniální mentalista, co se to jimi jenom hemží v populárních amerických seriálech. Určil by málo známou diagnózu, která by mé iracionální chování nejen obhájila, ale vrátila by mámě naději, že můj odpor k jistým věcem nepramení z nedostatku lásky k ní. Jenže žádný zázračný odborník na lidskou psychiku se naší rodinou ani mnou osobně nikdy nezabýval. Jen jednou jsem, na přání třídní učitelky, navštívila jakéhosi rádoby specialistu v klasické smradlavé ordinaci. Potýkala jsem se tehdy se závažnějšími problémy, než je otisk cizích rtů na mé skleničce nebo cizí vlas v mém umyvadle... Psycholog mi doporučil zvýšit sportovní aktivitu a přestat pít alkohol. Možná by to byla užitečná rada dneska, byť v souvislosti s daným problémem tak jako tak zbytečná, ale sotva ve dvanácti letech jsem, pokud si vzpomínám, ještě sportovala celkem pravidelně a alkohol v mém dětském pokojíčku po večerech proudem netekl. Ten člověk by měl vrátit diplom. A to i přesto, že mi svou zjevnou lhovostí a udílením univerzálních rad bez ohledu na rozdílný

TEREZA BĚLINOVÁ
VŠECHNY NEŘESTI
NEJSOU STEJNÉ

Vydal: Filip Čenžák, Pan nakladatel
Holasova 1134/16, 700 30, Ostrava - Hrabůvka
jako svou 10. publikaci

Korektura: Mgr. Jana Válková
Sazba: Filip Čenžák
Obálka: Filip Čenžák
Tisk a vazba: Finidr, s.r.o., Český Těšín
Stran 168
První vydání
Ostrava 2016

info@pannakladatel.cz
www.pannakladatel.cz